

Syn Člověka.

Od zločinu na Synu Božím, nositeli Pravdy Ježíši z Nazareta, spočívá to jako kletba na lidstvu, že nepoznalo právě to proroctví tohoto největšího ze všech proroků, které je pro lidi nejvýznamnější, a jako s těsnou páskou na očích stojí před ním také ještě dnes bez nejmenšího tušení. Strašlivým následkem toho bude, že velká část lidstva se bude odmítavě potácet před jedinou možností záchrany před zavržením a půjde vstříc zničení.

Je to proroctví o příchodu Syna Člověka, které dal Syn Boží takřka jako hvězdu naděje, a přece také opět jako nejvážnější napomenutí, za stálého útoku mas, které stojíce v temnotě musely nositele Pravdy přirozeně nenávidět. Tatáž vlna mylných pocitů a myšlenek, která tehdy nenechala poznat Syna Božího jako takového, zmátla pochopení pro závažnost tohoto zvěstování již v době jeho vzniku. Lidský duch byl příliš zatemněn, příliš zaujat sám sebou, než aby mohl takto vysoká Boží poselství přijmout ještě nezkalená. Poselství, která přišla z výše nad jeho vlastním okruhem vzniku, prošla kolem jeho sluchu bez účinku. K pochopení by patřila víra vědomého přesvědčení, jehož také tehdejší stoupenci nebyli schopni. Půda, na kterou padala slova Spasitele, zůstávala ještě příliš divoce zarostlá. Při tom se mocné události a duševní otřesy v okolí Spasitele vtlačily společně jen do několika málo let, čímž se proto všechno citové muselo soustředit na jeho osobu tak, že se nedbalo na jeho hovory o jiné osobě ve vzdálené budoucnosti, nýbrž tato se spojila také opět s ním samotným.

Tak přetrval omyl v názorech lidí až dodnes, protože

nevěřící se nestarali o slova Spasitele, avšak věřící každé vážné, kritické zkoumání tradic právě ze své víry násilně potlačovali, v posvátné ostýchavosti, že se nesmí těchto Spasitelových slov příliš dotknout. Avšak při tom přehlédli, že se nejednalo o jeho skutečná původní a vlastní slova, nýbrž pouze o tradice, které byly sepsány dlouho po jeho pozemské pouti. Tím však podléhaly také přirozeně nevědomým změnám lidského rozumu a lidského osobního názoru. Je také určitá velikost v tomto uctivém udržování čistě lidských tradic, a proto nemá být proti ní vzneseno také žádného obvinění.

To všechno však nebrání překážejícím následkům mylného názoru vzniklého bludnou tradicí, protože zákony vzájemného působení v tomto případě také nelze odsunout. I když se následky ve vybavení pro lidského ducha projeví jen jako překážející mříž v dalším vzestupu, tak to přece znamená osudové zastavení, a ne postup vpřed, dokud v něm neoživne objasnění osvobozujícího Slova.

Ten, kdo věří v Syna Božího a jeho slovům a tyto v sobě učinil živými, tedy nese je v sobě ve **správném** výkladu a jedná podle nich, nepotřebuje samozřejmě vyčkávat na zaslíbeného Syna Člověka, protože tento nemá přinést nic jiného než totéž, co přinesl již Syn Boží. Avšak podmínkou při tom je, že slovům Syna Božího **skutečně** porozuměl a nelpí tvrdošíjně na bludné tradici. Připoutal-li se někde na bludy, pak nemůže dokončit svůj vzestup, dokud neobdrží objasnění, které zůstává vyhrazeno Synu Člověka, protože omezený lidský duch není sám schopen oprostit se z ovíjejících se rostlin, které nyní Pravdu neprodyšně přebujely.

Ježíš označil příchod Syna Člověka jako poslední možnost

záchrany a odkazoval rovněž na to, že s ním nastává soud, a že tedy takoví, kteří také potom nebudou chtít, nebo jinak řečeno následkem své vlastní zatvrzelosti a lenosti nebudou připraveni přijmout žádné vysvětlení, musí být zavrženi s konečnou platností. Z toho lze vyvodit závěr, že v dalším sledu se již nenaskytne opětovná možnost rozmyšlení a rozhodnutí. V tom také zjevně spočívá ohlášení tvrdého zásahu, který přináší konec trpělivého čekání. To opět svědčí o nastávajícím boji Světla proti veškerému temnu, který musí skončit násilným zničením všeho temna.

Že se něco takového odehraje podle lidských očekávání, přání a představ, je nepřijatelné, neboť proti tomu hovoří **všechny** dosavadní události. Ještě nikdy v předcházejícím dění se lidské chápání neukázalo být zajedno s působením Boží vůle. Skutečnost byla vždy jiná než představy lidí a teprve dlouho po tom přišlo pak někdy pozvolna poznání událostí. Také tentokrát nelze v tom očekávat žádnou změnu, protože smýšlení lidí a jejich názory nezískaly oproti dřívějšímu ničeho, nýbrž naopak jsou ještě mnohem „reálnější“.

Syn Člověka! Nad ním i nad jeho dobou spočívá ještě závoj. I když se v mnohém duchu probouzí nejasná předtucha, touha po dni jeho příchodu, tak bude ho také mnohý toužící pravděpodobně bez nejmenšího tušení míjet, nebude ho chtít znát, protože jeho očekávání mu předestíralo jiné splnění. Člověk se může jen velmi těžko vpravit do myšlenky, že Božské na zemi nemůže být zevně jiné než lidé sami, poslušno zákonů Boha. Chce vidět Božské naprosto jen nadpozemsky, a spoutal se žel však již natolik, že by nebyl schopen nadpozemské ani **správně** spatřit, tím méně je snést. Ale to není také vůbec nutné!

Člověk, který hledá vůli svého Boha v přirozených zákonech veškerého stvoření, bude ji také v nich brzy poznávat a nakonec bude vědět, že Boží může k němu přijít jen po cestách těchto neúprosných zákonů, nijak jinak. Následkem toho bude bdělý a všechno, co ho potká, bude bedlivě zkoumat, avšak jen se zřetelem na **Boží** zákony, a ne podle lidských názorů. Tak pozná také v pravou hodinu toho, kdo mu přináší osvobození ve Slově. Avšak následkem vlastního zkoumání přineseného, a ne křikem davů.

Každý myslící člověk již sám došel k tomu, že Syn Boží a Syn Člověka nemohou být jedno! Rozdíl je zcela jasně vyjádřen ve slovech samotných.

Čisté Božství Syna Božího neslo v sobě během svého vyslání a vtělení právě skrze čistě Božské také **podmínku opětovného sjednocení** s Božstvím. Z přirozenosti věcí to není vůbec jinak možné. To potvrzují také poukazy samotného Syna Božího právě na jeho „opětovné sjednocení s Otcem“ a výrok o jeho „opětovném vejítí k Otci“. Tudíž muselo mít vyslání Syna Božího jakožto prostředníka mezi Božstvím a stvořením **omezené trvání**. Syn Boží, který jakožto čistě Božský musí být přitažlivostí silnějšího stejného druhu bezpodmínečně opět přitážen zpět k Božskému původu a po odložení všeho, co na něm ulpělo mimo Božskou sféru, je nucen tam také setrvat, nemohl proto také zůstat **věčným** prostředníkem mezi Božstvím a stvořením s lidstvem. Tak vznikla by opětovným návratem Syna Božího k Otci nová propast a opět by chyběl prostředník mezi čistým Božstvím a stvořením. Syn Boží oznámil sám lidstvu příchod Syna Člověka, který potom zůstane **věčným** prostředníkem mezi Božstvím a stvořením. Spočívá v tom mocná láska Stvořitele k Jeho stvoření.

Rozdíl mezi Synem Božím a Synem Člověka spočívá v tom, že Syn Člověka je sice zrozen z čistého Božství, avšak současně byl spojen s vědomě - duchovním, takže současně stojí jakoby jednou nohou v Božství a druhou v nejvyšším vědomě - duchovním. Z **každého** má část a tvoří tak nepomíjející most mezi Božím a vrcholem stvoření. Toto spojení však s sebou přináší příkaz setrvání v oddělení od čistého Božství, které však přesto připouští vstup do Božství, a dokonce ho i vyžaduje.

Duchovní přídavek k Božství zabraňuje jen opětovnému sjednocení, které by jinak bylo nevyhnutelné. Lidstvo sotva kdy pochopí, že je to obnovená oběť lásky Stvořitele a splnění zaslíbení takové velikosti, jakou může dát a splnit jen Bůh sám. **To** je rozdíl mezi Synem Božím a Synem Člověka. To dává také oprávnění k názvu Syn Člověka; neboť v něm nastalo dvojí zrození, jednou jakožto Syna z Božství a v druhé části jakožto Syna z vědomě - duchovního, z jehož nevědomých výběžků pochází zárodek lidského ducha.

Poslání Syna Člověka je pokračováním a završením poslání Syna Božího, protože poslání Syna Božího mohlo být jen dočasným. Je tedy pokračováním k završení a současně jeho **upevněním**.

Zatímco Syn Boží byl bezprostředně vrozen do svého pozemského poslání, muselo putování Syna Člověka před jeho posláním projít daleko větším okruhem, než mohl vstoupit do začátku svého vlastního poslání. Přicházeje z nejvyšších výšin musel jako podmínku ke splnění svého v poměru k Synu Božímu také pozemštějšího úkolu projít rovněž ty nejhlubší hlubiny. Nejen na onom světě, nýbrž také pozemsky, aby na sobě sám mohl „prožít“ veškerý bol, veškeré utrpení lidí. Teprve tím jest

schopen, pak, když přijde jeho hodina, účinně zasáhnout do závadného stavu a přinášeje pomoc přivodit změnu. Z tohoto důvodu nesměl stát vedle prožívání lidstva, nýbrž musel být vlastním prožíváním hořkých stránek uprostřed něj a také pod ním trpět. Opět jen kvůli lidem musela takto probíhat jeho učební doba. Avšak právě tito, protože lidskému duchu v jeho omezení zůstává takovéto vyšší vedení nepochopitelné a je schopen posuzovat jen podle zevnějšku, se budou pokoušet ho obvinít, aby mu ztížili jeho úkol stejně jako Kristovi v jeho době. Právě to, co musel vytrpět kvůli lidem, aby poznal nejbolestivější body jejich omylů, což tudíž musel vytrpěním nebo prožitím poznat pro pozdější blaho lidstva, budou chtít použít jako kámen, aby ho jím zasáhli ve stoupající nenávisti, podnícení k tomu temnem chvějícím se ve strachu před zničením.

Že se něco tak neuvěřitelného navzdory zkušenostem při pozemském putování Syna Božího ještě znovu může stát, není tak nevysvětlitelné, protože ve skutečnosti více než polovina lidí přebývajících dnes na zemi na ni vůbec nepatří, nýbrž by byli museli uzrávat v mnohem hlubších a temnějších oblastech! Důvod k tomu spočívá jen v trvalém duševním úpadku za převládající převahy otroků svého vlastního nástroje, omezeného rozumu. Omezený rozum jakožto jediný vládce bude vždy jen jako čistě pozemský podporovat všechno hmotné, a tím také pěstovat následné vedlejší účinky. Tím následný úpadek vyššího chápání vytvořil trhlinu a skrze ni podal dolů ruku, po které mohly vyšplhat k inkarnaci duše, které by jinak ve své duchovní tíži vlivem hutné temnoty nikdy nemohly přijít vzhůru až k zemskému povrchu. Především jsou to také čistě zvířecí pocity při plození, jakož i ostatní žádosti po pozemských požitcích, které v nemravné době již po staletí působí k tomu, že se mohou

méněcenné duše vyšvihnout vzhůru. Pak trvale obklopují nastávající matku a vtělují se při příležitosti k inkarnaci, protože až doposud před temnem všechno světlé dobrovolně ustupovalo, aby se nepošpinilo.

Tak mohlo se pozvolna stát, že jemnohmotné okolí země bylo stále hustší a temnější a tím také těžší, až dosáhlo takové tíže, která dokonce i samotnou hrubohmotnou zemi drží daleko od dráhy, která by byla přístupnější vyšším duchovním vlivům. A protože většina všech inkarnovaných skutečně patří do oblastí, které leží mnohem hlouběji než země sama, tak také bude spočívat jen Boží spravedlnost v tom, když budou takovéto duše smeteny, aby klesly zpět tam, kam skutečně patří, kde ve své bezpodmínečné stejnorodosti nebudou mít více žádnou příležitost, aby na sebe uvalovaly ještě novou vinu, a tím v utrpení své sféry lépe zrály vstříc změně přinášející vzestup.

Lidská vůle nebude moci někdy vyvolit Bohem vyslaného Syna Člověka, nýbrž Boží síla ho má pozvednout v hodině, když bude lidstvo bezmocně sténat a žadonit o vykoupení. Pak umlkne tupení, protože hrůza uzavře takováto ústa, a ochotně se pak budou přijímat všechny dary, které Stvořitel tvorům skrze něj nabízí. Avšak kdo je nebude chtít od Něj přijmout, ten bude zavržen na celou věčnost.